

Arrest

nr. 194 655 van 7 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juli 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 juli 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, komt op 17 mei 2017 België binnen en dient op 29 mei 2017 een asielaanvraag in.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoeker op 8 en 10 mei 2017 werd geregistreerd in Italië.

Op 9 juni 2017 wordt verzoeker gehoord.

Op 15 juni 2017 verzoeken de Belgische autoriteiten Italië om verzoeker terug te nemen op grond van artikel 18.1.b van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Op 3 juli 2017 delen de Belgische autoriteiten aan Italië mee dat Italië door toedoen van een 'tacit agreement' verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag overeenkomstig artikel 25.2 van de Dublin-III-Verordening.

Op 6 juli 2017 richt de advocaat van verzoeker een schrijven naar de Dienst Vreemdelingenzaken waarin hij mededeelt dat hij België als de verantwoordelijke lidstaat beschouwt en vraagt om verzoeker niet over te dragen aan Italië.

De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 7 juli 2017 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1):

naam : A.

voornaam : J.

geboortedatum : (...)1988

geboorteplaats : Aleppo

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, Syrisch staatsburger die van Arabische afkomst verklaart te zijn, werd op 19.05.2017 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 29.05.2017 asiel in België. Betrokkene was in het bezit van zijn origineel paspoort met nummer xxx (afgegeven te Edlib-Center op 14.11.2013 en geldig tot 13.11.2019) en zijn originele identiteitskaart met nummer xxx (afgegeven te Al Zurba op 04.10.2012). Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrucken van betrokkene op 08.05.2017 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst en dat betrokkene op 10.05.2017 asiel vroeg in Italië.

Op 09.06.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin verklaarde hij op 30.07.2014 vertrokken te zijn vanuit Bab Al Hawa (Syrië) en stelde hij eerst per bus naar Konya (Turkije) te zijn gereisd waar hij tot 05.08.2014 verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per bus verder door naar Istanbul (Turkije) waar hij tot 07.08.2014 verbleef alvorens per vliegtuig verder door te reizen Algiers (Algerije) waar hij 1 nacht verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per vliegtuig verder door naar Tripoli (Libië) alvorens per taxi verder door te reizen naar Bani Walid (Libië) waar hij tot april 2016 verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per taxi verder door naar Sabratha (Libië), met een transit via Misratah (Libië), waar hij ongeveer 10 dagen verbleef alvorens per boot verder door te reizen naar Italië. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrucken van betrokkene op 08.05.2017 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst en dat betrokkene op 10.05.2017 asiel vroeg in Italië. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrucken geregistreerd werden door de Italiaanse autoriteiten maar hij verklaarde dat dit enkel omwille van illegale binnenkomst gebeurde. Hij stelde dat de Italiaanse autoriteiten hem informeerden dat zijn vingerafdrucken niet omwille van een asielaanvraag geregistreerd werden. Betrokkene verklaarde na aankomst te Catania (Italië) per bus te zijn doorgereisd naar Milaan (Italië) waar hij ongeveer 5 dagen als dakloze verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per taxi verder door naar Brussel (België) met een transit via een voor hem onbekend land. Betrokkene verklaarde op onbekende datum in mei 2017 gearriveerd te zijn in België en betrokkene vroeg asiel in België op 29.05.2017.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij op 15-jarige leeftijd een Belgische vrouw had leren kennen die zeer vriendelijk en lief was waardoor hij dacht dat alle Belgen zo vriendelijk waren. Daarnaast stelde hij ook dat hij gehoord had dat België een humaan beleid heeft dat de mensenrechten respecteert. Betreffende een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene dat hij niet menselijk behandeld werd in Italië. Hij stelde in dit verband dat de Italiaanse autoriteiten grof waren tegen hem en luid spraken maar stelde verder ook betreffende de opvang of de behandeling in Italië geen problemen te hebben gekend.

Betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familieleden te hebben. Hij verklaarde wel een in Cyprus verblijvende broer te hebben (A., A., geboren in 1973) alsook een in Duitsland verblijvende neef (A., F., geboren ca. 1990).

Op 15.06.2017 werd er voor betrokkene een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 03.07.2017 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

In een schriftelijke tussenkomsst van de advocaat van betrokkene d.d. 05.07.2017 wordt er vooreerst verwezen naar het persoonlijk vluchtmotief van betrokkene en wordt er benadrukt dat het steeds de intentie was van betrokkene om in België asiel te vragen. Verder verwijst de advocaat van betrokkene, betreffende een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013, naar het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) reeds meermaals besloten heeft om een Dublin-asieloverdracht naar Italië te schorsen of te vernietigen.

De advocaat van betrokkene stelt dan ook dat het asielbeleid in Italië steeds meer in vraag moet worden gesteld en dat dit aangetast wordt door ernstige en structurele tekortkomingen. In dit verband wordt er ook verwezen naar het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland alsook naar recente mediaberichten die aantonen dat de situatie in Italië niet verbeterd is. Volgens de advocaat van betrokkene is er dan ook absoluut geen garantie dat Italië capabel is om de vluchtelingenopvang op een afdoende en correcte manier te organiseren. Daarnaast wordt er ook verwezen naar uitspraken van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie. Op basis van deze elementen worden onze diensten dan ook verzocht om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot

Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij op 15-jarige leeftijd een zeer lieve en vriendelijke Belgische vrouw leerde kennen. Daarnaast stelde hij ook gehoord te hebben dat België een humaan beleid heeft en de mensenrechten respecteert. Desbetreffend merken we op dat deze specifieke verklaringen te kaderen vallen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor een bepaalde lidstaat en we wensen hieromtrent nogmaals te herhalen dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld.

Betrokkene bevestigde tijdens zijn gehoor dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië maar hij ontkende asiel te hebben gevraagd in Italië. Hieromtrent benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek voor betrokkene duidelijk een EURODAC-resultaat type 1 aantoonde waaruit we dienen af te leiden dat betrokkene wel degelijk asiel vroeg in Italië.

In dit verband verklaarde betrokkene tevens ook dat hij door de Italiaanse autoriteiten geïnformeerd werd dat zijn vingerafdrukken niet omwille van een asielaanvraag geregistreerd werden. Desbetreffend benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek aantoonde dat betrokkene, na zijn aankomst te Catania (Italië), inderdaad eerst enkel omwille van illegale binnenkomst geregistreerd werd. Maar het onderzoek toont tevens ook aan dat betrokkene vervolgens, twee dagen later, te Cremona (Italië) asiel vroeg in Italië. Betrokkene maakte tijdens zijn gehoor geen melding van het feit dat zijn vingerafdrukken een tweede keer geregistreerd werden in Italië en volhardde in zijn ontkenning ooit asiel te hebben gevraagd in Italië. Het wordt door betrokkene dan ook niet concreet aangeduid dat hij foutief of onvoldoende geïnformeerd werd door de Italiaanse autoriteiten bij de verscheidene registraties van zijn vingerafdrukken vermits de eerste registratie van betrokkene inderdaad omwille van illegale binnenkomst was en niet omwille van een asielaanvraag. Daarnaast wensen in dit verband ook te verwijzen we naar artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU. Op basis van dit artikel kan er van worden uitgegaan dat Italië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU. Uit het AIDA-rapport over Italië kan betreffende deze informatievoorziening worden afgeleid dat er enkele praktische moeilijkheden zijn hieromtrent maar niet dat er een volledig gebrek is aan informatievoorziening aan asielzoekers in Italië. Zo worden de politionele instanties in Italië bij wet verplicht om via een schriftelijke brochure asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen te informeren over hun rechten, verplichtingen, etc. (p. 85). Hieruit kan dan ook niet worden besloten dat betrokkene in Italië niet voldoende geïnformeerd is of geïnformeerd zal worden en dat hij op basis hiervan een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er in Italië ook verscheidene NGO's actief die voorzien in deze informatievoorziening, net zoals het UNHCR en zal betrokkene ook in de opvangcentra voldoende mogelijkheden tot informatievoorziening hebben (p. 85).

Betrokkene verklaarde verder ook dat hij in Italië niet menselijk werd behandeld en verduidelijkte dit door te stellen dat de Italiaanse autoriteiten luid en grof spraken tegen hem. Desbetreffend wensen we vooreerst te benadrukken dat betrokkene geen verdere duiding of concrete elementen aanbracht betreffende deze behandeling en daarnaast tevens ook niet de context meegaf waarbinnen deze vermeende onmenselijk behandeling plaatsvond. Desbetreffend wensen we ook te verwijzen naar de verklaring van betrokkene waarin hij stelde op het moment van zijn registratie in Italië onmiddellijk te hebben gezegd dat hij wenste om naar België verder door te reizen. Hieruit kan besloten worden dat betrokkene daarbij ook enige vorm van verzet toonde tegen de controle in Italië en de registratie van zijn vingerafdrukken. Het valt dan ook aan te nemen dat de het feit dat Italiaanse autoriteiten grof en luid spraken tegen betrokkene zich afspeelde binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang en eventuele sterkere verbale communicatie in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel - in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrukken - en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Italiaanse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er ook op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Italiaanse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wensen we ook op te merken dat er in het geval van betrokkene geen melding wordt gemaakt van fysiek geweld uitgaande van de Italiaanse instanties naar betrokkene toe.

Verder merken we met betrekking tot aan Italië overgedragen personen op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Zo verwijzen we onder meer naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

In dit verband verwijzen we ook naar het feit dat de terugname van betrokkene aan de Italiaanse instanties verzocht werd met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". De terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 impliceert daarbij ook dat het onderzoek door de Italiaanse instanties van de asielaanvraag van betrokkene na overdracht zal aangevat of zal verder gezet worden. De Italiaanse instanties zullen betrokkene dan ook niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van het verzoek van betrokkene. In dit verband verwijzen we ook naar de door de advocaat van betrokkene aangehaalde elementen betreffende het persoonlijk vluchtmotief van betrokkene en merken we op dat deze individueel en objectief onderzocht zullen worden door de Italiaanse autoriteiten in het kader van de asielprocedure van betrokkene. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Verder merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij in Italië te Milaan (IT) als dakloze op straat diende te leven. We wensen hieromtrent op te merken dat betrokkene tevens ook verklaarde onmiddellijk vanuit Italië verder te willen doorreizen naar België. Dit toont dan ook aan dat betrokkene niet wenste te verblijven in Italië en dat daarbij dan ook beschouwd kan worden dat betrokkene geen gebruik wenste te maken van zijn recht op materiële opvangvoorzieningen. Zo

verduidelijkte betrokkene verder ook niet of hij in Italië al dan niet de mogelijkheid heeft verkregen om in een opvangcentrum te kunnen verblijven en stelde hij in zijn verklaringen tevens ook tijdens zijn verblijf in Italië geen problemen te hebben gekend betreffende opvang of behandeling. Er worden dan ook geen concrete elementen of zaken van bewijslast aangebracht dat betrokkene in Italië onderworpen is geweest aan levensomstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid. Daarnaast merken we op dat het Italiaanse decreet 142/2015 van 18 augustus 2015 een omzetting vormt van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming ('opvangrichtlijn'). Deze Richtlijn laat toe dat lidstaten onder bepaalde voorwaarden de materiële opvangvoorzieningen intrekken indien een verzoeker om internationale bescherming de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien hun toestemming is vereist, zonder toestemming. We merken op dat het loutere gegeven dat een beslissing tot intrekking van dergelijke materiële opvangvoorzieningen, omdat een asielzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging of toestemming verlaat, niet per definitie een reëel risico vormt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo merken we op dat het feit dat betrokkene verklaarde in Italië op straat te hebben verblijven niet verder geduid wordt door betrokkene en dat betrokkene hieromtrent geen melding maakte van het feit dat hij al dan niet een plaats in een opvangcentrum toegewezen kreeg na zijn asielaanvraag in Italië maar dat hij eventueel zelf de keuze maakte om niet in dit centrum te verblijven. Bovendien verwijzen we ook naar het meest recente rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH, wat tevens ook wordt aangehaald door de advocaat van betrokkene ('Schweizerische Flüchtlingshilfe' –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien', Bern, augustus 2016, verder SFH-rapport genaamd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. Daarin wordt uitdrukkelijk aangegeven dat er een procedure voorzien is voor het herkrijgen van opvang. De betrokkene dient desgevallend een afspraak te maken met de bevoegde prefectuur en uit te leggen waarom de opvangplaats verlaten werd. Het is in dat geval aan de bevoegde prefectuur om te beslissen of de betrokkene opnieuw wordt toegelaten tot het opvangstelsel (pagina 28). Ons inzien maakt de betrokkene niet aannemelijk dat deze specifieke procedure in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te verkrijgen in Italië. Bovendien vindt de mogelijkheid om de materiële opvang in te trekken steun in artikel 20, lid 1, a van de Richtlijn 2013/33/EU en komt Italië daarmee niet tekort aan de verplichtingen uit deze Richtlijn.

Betreffende het indienen van zijn asielaanvraag in België verklaarde betrokkene verder ook dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij hoorde dat België een humaan beleid heeft en dat de mensenrechten gerespecteerd worden in België. Desbetreffend wensen we op te merken dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt en daarbij ook een humaan beleid voert waarin de mensenrechten gerespecteerd worden. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimum normen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We merken verder op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en dat er tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat betrokkene door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het voormelde AIDA-rapport waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg, zowel juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

Betreffende de verwijzing van de advocaat van betrokkene naar het feit dat het asielbeleid in Italië aangetast wordt door ernstige, structurele tekortkomingen om in een gedegen asielopvang te voorzien. Desbetreffend merken we op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de

situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak *M.S.S. v. België en Griekenland* (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak *M.S.S.* (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 *Tarakhel v. Switzerland*). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak *A.M.E v. Nederland* (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak *M.S.S.* (§35). De advocaat van betrokkene verwijst verder ook naar het arrest van het EHRM in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1988 geboren man wiens echtgenote en minderjarige kinderen te Syrië verblijven. We verwijzen hierbij ook nogmaals naar het feit dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en dat hij tot op heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen of dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen en dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, *Ali e.a. v. Zwitserland en Italië*). De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Zo merken we op dat betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64).

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italyplans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>). Zo blijkt uit het AIDA-rapport tevens ook dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zogenaamde eerste lijnsopvang, enerzijds, en zogenaamde tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF rapport van 2016 blijkt dat Dublinterugkeerders meestal hierin worden opgevangen. Daarnaast blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat betrokkene aan zijn lot zal worden overgelaten bij zijn aankomst in Italië.

We verwijzen verder ook naar het feit dat de advocaat van betrokkene verwijst naar recente berichtgeving in de media die aantoont dat de situatie in Italië niet verbeterd is en dat er sprake is van een migratiecrisis in Italië. Hieromtrent wensen we vooreerst te benadrukken dat de bewering dat het aantal vluchtelingen opnieuw fors is toegenomen niet om aan te tonen dat betrokkene in Italië geen asielaanvraag zou kunnen indienen en dat hij hierbij niet de vereiste opvang zou verkrijgen. Een instroom van immigranten betekent tevens ook niet automatisch dat al deze personen een asielaanvraag indienen in Italië en effectief moeten worden opgevangen daar. Daarnaast wensen we ook op te merken dat de door de advocaat van betrokkene aangehaalde mediaberichtgeving niet specifiek betrekking heeft op de situatie van Dublin-terugkeerders. Daarnaast merken we ook dat er minder objectieve bewijswaarde kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. In dit verband verwijst de advocaat van betrokkene ook naar de bijeenkomst van de Europese ministers van Binnenlandse Zaken op Europees niveau. Desbetreffend merken we op dat er desbetreffend engagementen werden uitgesproken, zowel door de lidstaten als door de Europese Commissie, om de solidariteit met Italië te versterken omwille van de toenemende instroom en werd er door de Europese Commissie tevens ook een concreet actieplan voorgesteld ("Action plan on measures to support Italy, reduce pressure along the Central Mediterranean route and increase solidarity", d.d.04.07.2017) Betreffende de verwijzing van de advocaat van betrokkene naar concrete uitspraken van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie merken we op dat deze uitspraken niet binnen de context van Verordening 604/2013 geïnterpreteerd moeten worden. Het feit dat betrokkene een vluchteling van Syrische afkomst is en het feit dat hij reeds van in het begin de intentie had om naar België te reizen doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Italië, die voortvloeit uit het feit dat betrokkene reeds eerder in Italië geregistreerd werd omwille van een asielaanvraag.

We benadrukken verder ook dat de betrokkene verder geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor expliciet in Italië geen problemen heeft gekend betreffende de opvang of behandeling. Hierbij wensen we wel op te merken dat een rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar specifieke omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich uitsluitend focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-

vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer ook naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET EN ARTT. 1-3 WET 29 JULI 1991) IUO. ARTT. 17 J EN 20. LID 1. A VAN DE RICHTLIJN 2013/33/ EUR IUO. ART. 3 EVRM IUO. ART. 4 VAN HET EU-HANDVEST IUO. SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSVREPLICHTING

5.

De bestreden beslissing houdt ten onrechte voor dat verzoeker over de zekerheid beschikt om opvang te genieten bij terugkeer naar Italië.

De bestreden beslissing is gestoeld op veronderstellingen en assumpties welke geen grondslag vinden in de verklaringen van verzoeker en welke ook niet ter dege werden onderzocht bij de totstandkoming van de bestreden beslissing.

6.

Overeenkomstig art. 17 van de geciteerde richtlijn zorgt elke lidstaat ervoor dat voor een kandidaat-vluchteling materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn.

Art. 20 stelt dat de materiële opvangvoorzieningen beperkt kunnen worden, in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen, indien een vluchteling een vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder de instanties in kennis te stellen of zonder toestemming, indien deze vereist is.

7.

Verzoeker heeft verklaard dat hij in Italië te Milaan geen opvang kon genieten en dat hij op straat diende te leven.

De Staatssecretaris concludeert terzake -eerder lichtzinnig- dat de intentie van verzoeker om door te reizen naar België impliceert dat hij geen gebruik wenste te maken of heeft gemaakt van de hem aangeboden materiële opvangvoorzieningen, en dat in dat geval de Italiaanse asielautoriteiten het recht hebben om de de materiële opvangvoorzieningen in te trekken.

De conclusie van de Staatssecretaris is niet gesteund op zorgvuldig onderzoek en is niet adequaat gemotiveerd.

Geen enkel onderzoek werd gevoerd naar de vraag of aan verzoeker wel een opvangmogelijkheid werd aangeboden; het tegendeel blijkt uit de verklaringen van verzoeker; of er desgevallend een gemotiveerde beslissing tot intrekking van de opvangmogelijkheden werd genomen;

Er is aldus geen enkele duidelijkheid nopens de vraag of aan verzoeker wel een reële opvangmogelijkheid werd geboden en in negatief geval, of de voorwaarden tot intrekking wel vervuld zijn. (o.a. een gemotiveerde beslissing)

Het onderzoek c.q. de vraagstelling door de Staatssecretaris laat niet toe een precies antwoord op deze vraag te kennen.

Uit het loutere gegeven dat verzoeker verklaard heeft dat hij wenste door te reizen, kan niet worden afgeleid dat er een aanbod tot opvang is geweest dat hij geweigerd heeft.

Verzoeker heeft duidelijk aangegeven dat hij ab initio dakloos diende te verblijven in Milaan, hetgeen aantoonde dat hem geen opvang werd aangeboden door de Italiaanse instanties.

8.

Ook bij terugkeer — in het kader van de Dublin-overdracht- is er geen garantie op de beschikbaarheid van opvangvoorzieningen.

De bestreden beslissing geeft zelf aan dat er een procedure is voorzien voor het herkrijgen van opvang voor personen die worden overgedragen aan Italië.

Een afspraak dient gemaakt met de prefectuur in Italië en het dient te worden uitgelegd waarom de opvangplaats verlaten werd. Het is dan aan de bevoegde prefectuur om te beslissen of de betrokkene opnieuw word toegelaten tot het opvangstelsel.

De Staatssecretaris is van oordeel dat deze procedure een voldoende reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te verkrijgen in Italië.

Art. 17 van de Opvangrichtlijn legt aan de lidstaten evenwel een verplichting op om opvangvoorzieningen ter beschikking te stellen waaruit het recht voor de asielzoeker op de terbeschikkingstelling van een opvangvoorziening voortvloeit.

Het bestaan van een procedure voor de aanvraag van een opvangvoorziening en de discretionaire bevoegdheid van de prefectuur om al dan niet een opvangplaats toe te kennen, beantwoordt niet aan de verplichting om opvangvoorzieningen ter beschikking te stellen, welke zich immers niet verstaat met enige discretionaire bevoegdheid om al dan niet opvangvoorziening ter beschikking te stellen.

De in Italië bestaande procedure tot het herkrijgen van een opvang beantwoordt niet aan de verplichting ex art. 17 van de Opvangrichtlijn welke een absolute verplichting omvat

De procedure tot herkrijging zou wel in overeenstemming kunnen worden gebracht met art. 17 van de Terugkeerrichtlijn indien de opvangmogelijkheden van verzoeker voorheen werden ingetrokken met een naar behoren gemotiveerde beslissing (wegens verlaten van verblijfplaats zonder kennisgeving of zonder toestemming) (art. 20 Terugkeerrichtlijn).

Aan verzoeker werd voorheen nooit enige opvangmogelijkheid aangeboden, laat staan ingetrokken, zodat hij als asielzoeker op Italiaans grondgebied het recht heeft op de onmiddellijke beschikbaarheid van opvangvoorzieningen.

Blijkens de bestreden beslissing is dit recht op opvang niet gegarandeerd voor personen die worden overgedragen aan Italië, en zijn zij afhankelijk van de beslissing van de bevoegde prefectuur.

9.

Aangezien verzoeker niet over de zekerheid van opvang beschikt bij overdracht aan Italië, schendt de bestreden beslissing artt. 17 en 20 van de Richtlijn 2013/33/ EUR iuo. art. 3 EVRM iuo. art. 4 van het EU-Handvest.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Verzoeker stelt een schending voor van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1-3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 20 van de Dublin III Verordening, van artikel 3 EVRM, artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij betoogt dat de beslissing ten onrechte voorhoudt dat hij over de zekerheid beschikt om opvang te genieten bij terugkeer. De beslissing zou gebaseerd zijn op veronderstellingen welke geen grondslag vinden in zijn verklaringen. Hij wijst erop dat hij verklaarde dat hij in Milaan geen opvang kon genieten en dat hij op straat diende te leven. De verwerende partij zou lichtzinnig concluderen dat de intentie om

door te reizen naar België impliceert dat hij geen gebruik wenste te maken van opvangvoorzieningen. Die conclusie zou niet gesteund zijn op een zorgvuldig onderzoek. Hij verwijt de verwerende partij geen onderzoek te hebben gevoerd naar de vraag of er wel een opvangmogelijkheid werd aangeboden en of er een gemotiveerde beslissing tot intrekking van de opvangmogelijkheden werd genomen. Bij terugkeer zou er geen garantie op opvang zijn. De discretionaire bevoegdheid van de prefectuur om al dan niet een opvangplaats toe te kennen zou niet beantwoorden aan artikel 17 van de Opvangrichtlijn.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker, tijdens het Dublinverhoor gevraagd werd naar zijn reisroute. Hij verklaarde dat hij op 7 mei 2017 aankwam in Catanië en dat hij met de bus is doorgereisd naar Milaan, waar hij ongeveer 5 dagen als dakloze zou hebben verbleven.

Nadat hij verklaarde dat hij in Italië niet menselijk werd behandeld, dat ze grof tegen hem waren en luid tegen hem spraken, werd hij expliciet gevraagd of hij tijdens zijn verblijf in Italië problemen kende wat betreft opvang of behandeling. Hierop antwoordde hij negatief.

In het bijkomend schrijven stelde de raadsman van verzoeker dat het steeds de intentie was om asiel aan te vragen in België. Verder werd in het schrijven ingegaan op de algemene situatie in Italië.

Uit voorgaande blijkt dat verzoeker geen gewag maakte van persoonlijke ervaringen m.b.t. een gebrek aan opvang aangeboden door de Italiaanse autoriteiten. Er kan enkel worden afgeleid dat verzoeker vanaf zijn verblijf in Syrië de intentie had om in België een asielaanvraag in te dienen en dat hij in Italië vijf dagen op straat verblijf, maar dat hij geen problemen heeft ondervonden m.b.t. de opvang. Verzoeker maakte dus geen melding van enige problemen die hij heeft ervaren met de opvangvoorzieningen die de Italiaanse autoriteiten ter beschikking stellen. Uit zijn verklaringen kan niet worden afgeleid dat verzoeker een opvangcentrum zou zijn ontzegd en evenmin dat hij in een opvangcentrum zou hebben verbleven, waar hij in mensonwaardige omstandigheden zou hebben verkeerd.

Gelet op de verklaringen van verzoeker en zijn bijkomend schrijven, is het niet kennelijk onredelijk van het bestuur om vast te stellen dat verzoeker geen verdere duiding of concrete elementen aanbracht betreffende de door hem aangehaalde niet humane behandeling. Evenmin is het kennelijk onredelijk vat te stellen dat hij niet de context meegaf waarbinnen de vermeende onmenselijke behandeling zou hebben plaatsgevonden. Er werd benadrukt dat verzoeker verklaarde dat hij op het moment van zijn registratie in Italië onmiddellijk vertelde dat hij wenste om naar België door te reizen.

Gelet op de geuite wil van verzoeker, dat hij vanaf het begin in België een asielaanvraag wilde indienen, zijn vage verklaringen van een onmenselijke behandeling in Italië, gepaard gaande met de verklaring dat hij geen negatieve ervaringen had met de opvang in Italië, terwijl hij ongeveer 5 dagen als dakloze in Milaan heeft verbleven, is het niet kennelijk onredelijk van het bestuur om te oordelen dat hij geen gebruik wenste te maken van zijn recht op een materiële opvangvoorziening.

Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat hij zelf verklaarde geen problemen te hebben gekend betreffende opvang of behandeling. In de beslissing werd er om die reden op gewezen dat er geen concrete elementen of zaken van bewijslast werden aangebracht dat hij in Italië onderworpen zou zijn geweest aan levensomstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid.

Gelet op de vage beschouwingen van verzoeker en de tegenstrijdigheden in zijn relaas, is het niet kennelijk onredelijk om hierbij de algemene informatie beschikbaar over de opvang in Italië in beschouwing te nemen.

Het kan immers niet zo zijn dat, enkel omwille van de verklaring van een asielzoeker dat hij op straat zou hebben moeten verblijven, de Dublin III Verordening buiten werking wordt gesteld. Het vertrouwensbeginsel dat ten grondslag ligt aan de werking van de Dublin III Verordening, kan niet door een loutere ongestaafde verklaring onderuit worden gehaald. Temeer, nu op grond van de Internationale gezaghebbende bronnen blijkt dat er geen structurele problemen zijn m.b.t. de opvang van asielzoekers in Italië.

In de beslissing werd terecht gemotiveerd dat het loutere gegeven dat een beslissing tot intrekking van materiële opvangvoorzieningen, omdat een asielzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging of toestemming verlaat, niet per definitie een reëel risico vormt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het rapport SFH van augustus 2016 wordt bovendien ingegaan op de procedure tot herkrijgen van opvang. Verzoeker gaat hieraan voorbij in zijn betoog en toont niet aan dat dergelijke specifieke procedure in voorkomend geval hem geen mogelijkheid zou bieden om opnieuw opvang te verkrijgen in Italië.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat asielzoekers, ook volgens de Belgische wetgeving enkel recht hebben op materiële opvang indien zij verblijven in de aan hen toegewezen opvangstructuur, zoals bepaald door artikel 57ter van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn¹. Indien de asielzoeker er zelf voor kiest om de opvangstructuur te verlaten, verliest hij zijn recht op opvang en beschikt hij niet meer over de maatschappelijke dienstverlening, maar enkel over dringende medische hulp.

M.b.t. tot het verlies van recht op opvang oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest nr. 180.286 d.d. 2 januari 2017 onder meer wat volgt:

“(…) Ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat, zoals reeds werd aangeduid, de opvangrichtlijn toelaat dat de opvang van een asielzoeker wordt ingetrokken in onder meer de situatie dat de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats wordt verlaten zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien toestemming vereist is, zonder toestemming. Dit dient evenwel op gemotiveerde wijze te gebeuren en wanneer de verzoeker wordt opgespoord of zich vrijwillig bij de betrokkene instantie meldt, dient een met redenen omklede, op de redenen voor de verdwijning gebaseerde beslissing te worden genomen inzake het opnieuw verstrekken van sommige of alle ingetrokken materiële opvangvoorzieningen. Het enkele gegeven dat een beslissing tot intrekking van de materiële opvangvoorzieningen wordt genomen indien een asielzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging dan wel toestemming verlaat, houdt nog niet per definitie in dat een reëel risico blijkt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De Raad merkt op dat blijkens het SFH rapport (p. 28), er is voorzien in een procedure tot het herkrijgen van opvang bij de bevoegde prefectuur. Hierbij wordt rekening gehouden met situaties van bijzondere kwetsbaarheid die een omvang noodzaken. Verzoekster maakt prima facie geenszins aannemelijk dat deze procedure dan in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te bekomen dat in geval van prangende redenen in het licht van artikel 3 van het EVRM niet opnieuw opvang kan worden verkregen.(…)”

Verzoeker kan niet voorhouden als zou in de bestreden beslissing geen rekening gehouden zijn met zijn specifieke situatie nu er wel degelijk uitvoerig gemotiveerd werd omtrent het aangehaalde element van gebrek aan opvang wegens een reeds eerder ingediende asielaanvraag.

Verzoeker toont bovendien niet aan dat het bestuur een verkeerde of onvolledige lezing zou hebben gemaakt van de rapporten waarnaar verwezen in de beslissing. Uit die rapporten kan immers geen beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië worden afgeleid.

Verzoeker toont niet aan dat het systeem van de prefectuur strijd is met de artikelen 17 en 20 van de Opvangrichtlijn. Bovendien dient verzoeker dergelijke grieven, waar hij van mening is dat de Italiaanse wetgeving in strijd is met het Europese recht, te verdedigen voor de Italiaanse rechtbanken. Verzoeker maakt alleszins niet mogelijk als zou hij geen mogelijkheid hebben (gehad) om zijn grieven kenbaar te maken in Italië.

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 25.2 van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker maar wel Italië. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de

administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 17 en 20 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Opvangrichtlijn).

Artikel 17 van de Opvangrichtlijn luidt als volgt:

“Artikel 17

Algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en gezondheidszorg

1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor verzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun verzoek om internationale bescherming indienen.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat de materiële opvangvoorzieningen voor verzoekers een levensstandaard bieden die hun bestaansmiddelen garandeert en hun fysieke en geestelijke gezondheid beschermt.

De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van kwetsbare personen als bedoeld in artikel 21, alsmede in het geval van personen in bewaring.

3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de verzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.

4. Overeenkomstig lid 3 kunnen de lidstaten van de verzoekers, indien zij over voldoende middelen beschikken, bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, een bijdrage verlangen voor het totaal of een deel van de kosten van de door deze richtlijn geboden materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg.

Indien komt vast te staan dat een verzoeker over voldoende middelen beschikte om in die basisbehoeften te voorzien toen de materiële opvangvoorzieningen werden verstrekt, mogen de lidstaten hem vragen deze voorzieningen te vergoeden.

5. Wanneer de lidstaten materiële opvangvoorzieningen verstrekken in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt de hoogte daarvan vastgesteld op basis van de niveaus die door de betrokken lidstaat krachtens het recht of krachtens de praktijk zijn vastgesteld om nationale onderdanen een fatsoenlijke levensstandaard te bieden. De lidstaten kunnen verzoekers in dit opzicht minder gunstig behandelen dan eigen onderdanen met name indien de materiële steun gedeeltelijk in natura wordt verstrekt of indien die niveaus, die gelden voor onderdanen, een hogere levensstandaard beogen dan die welke deze richtlijn voor verzoekers voorschrijft.”

Artikel 20 van de Opvangrichtlijn luidt als volgt:

“Artikel 20

Beperking of intrekking van materiële opvangvoorzieningen

1. De lidstaten kunnen de materiële opvangvoorzieningen beperken of, in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen, intrekken indien een verzoeker:

a) de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien toestemming vereist is, zonder toestemming; of

b) gedurende een in het nationale recht vastgestelde redelijke termijn niet voldoet aan de meldingsplicht of aan verzoeken om informatie te verstrekken of te verschijnen voor een persoonlijk onderhoud betreffende de asielpprocedure; dan wel

c) een volgend verzoek als omschreven in artikel 2, onder q), van Richtlijn 2013/32/EU heeft ingediend.

In de onder a) en b) bedoelde gevallen, wanneer de verzoeker wordt opgespoord of zich vrijwillig bij de betrokken instantie meldt, wordt een met redenen omklede, op de redenen voor de verdwijning gebaseerde beslissing genomen inzake het opnieuw verstrekken van sommige of alle beperkte of ingetrokken materiële opvangvoorzieningen.

2. De lidstaten kunnen de materiële opvangvoorzieningen tevens beperken indien zij kunnen aantonen dat de verzoeker zonder gerechtvaardigde reden na zijn binnenkomst in die lidstaat niet zo spoedig als redelijkerwijs mogelijk is een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

3. De lidstaten kunnen de materiële opvangvoorzieningen beperken of intrekken indien een verzoeker financiële middelen verborgen heeft gehouden en daardoor ten onrechte van materiële opvangvoorzieningen gebruik heeft gemaakt.

4. De lidstaten kunnen sancties vaststellen op ernstige inbreuken op de regels met betrekking tot de opvangcentra en op ernstige vormen van geweld.

5. De in de leden 1, 2, 3 en 4 van dit artikel bedoelde beslissingen tot beperking of intrekking van materiële opvangvoorzieningen of sancties worden individueel, objectief en onpartijdig genomen en met redenen omkleed. De beslissingen worden genomen op grond van de specifieke situatie van de betrokkene, met name voor personen die onder artikel 21 vallen, en met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel. De lidstaten zien erop toe dat verzoekers te allen tijde toegang hebben tot medische hulp overeenkomstig artikel 19 en zorgen ervoor dat alle verzoekers een waardige levensstandaard genieten.

6. De lidstaten zorgen ervoor dat er geen materiële opvangvoorzieningen beperkt of ingetrokken worden voordat er een beslissing genomen is overeenkomstig lid 5.”

2.3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verzoeker voert de schending van deze bepaling aan in het kader van zijn recht op opvang bij een terugkeer naar Italië. Verzoeker verduidelijkt dat hij heeft verklaard dat hij in Milaan geen opvang kon genieten en dat hij op straat moest leven. Wat hierover in de bestreden beslissing wordt gesteld, met name dat de intentie van verzoeker om door te reizen naar België impliceert dat hij geen gebruik wenste te maken van de hem aangeboden materiële opvangvoorzieningen en dat in dat geval de Italiaanse autoriteiten het recht hebben om de materiële opvangvoorzieningen in te trekken, is volgens verzoeker niet gebaseerd op zorgvuldig onderzoek. Verzoeker stelt dat geen onderzoek werd gevoerd naar de vraag of hem wel een opvangmogelijkheid werd aangeboden en of er desgevallend een gemotiveerde beslissing tot intrekking van de opvangmogelijkheden was. Verzoeker meent dat uit het loutere gegeven dat hij verklaard heeft dat hij wenste door te reizen, niet kan worden afgeleid dat er een aanbod tot opvang is geweest dat hij geweigerd heeft. Verzoeker wijst erop dat ook bij een terugkeer naar Italië er geen zekerheid is dat hij opvang zal krijgen. Verzoeker wijst erop dat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van een procedure tot het herkrijgen van opvang maar dat uiteindelijk in dat geval de bevoegde prefectuur beslist of de betrokkene opnieuw wordt toegelaten tot het opvangstelsel. Het bestaan van een procedure en de discretionaire bevoegdheid van de prefectuur om al dan niet een opvangplaats toe te wijzen, beantwoorden volgens verzoeker niet aan de verplichting om opvangvoorzieningen ter beschikking te stellen zoals voorzien in artikel 17 van de Opvangrichtlijn. Indien evenwel voordien overeenkomstig artikel 20 van de Opvangrichtlijn de opvang van verzoeker werd ingetrokken met een gemotiveerde beslissing, zou de Italiaanse procedure wel in overeenstemming zijn met voormeld artikel 17. Dit is echter niet gebeurd: aan verzoeker werd nooit enige opvangmogelijkheid aangeboden, laat staan ingetrokken.

2.3.4. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet rechtstreeks de schending kan aanvoeren van de artikelen 17 en 20 van de Opvangrichtlijn, ook niet wat de omzetting ervan betreft door een andere lidstaat. Verzoekers opmerkingen in dit verband worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

2.3.5. In de bestreden beslissing wordt in verband met de asielaanvraag van verzoeker en de opvang het volgende overwogen:

“Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 08.05.2017 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst en dat betrokkene op 10.05.2017 asiel vroeg in Italië.”

“Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 08.05.2017 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst en dat betrokkene op 10.05.2017 asiel vroeg in Italië. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden door de Italiaanse autoriteiten maar hij verklaarde dat dit enkel omwille van illegale binnenkomst gebeurde. Hij stelde dat de Italiaanse autoriteiten hem informeerden dat zijn vingerafdrukken niet omwille van een asielaanvraag geregistreerd werden. Betrokkene verklaarde na aankomst te Catania (Italië) per bus te zijn doorgereisd naar Milaan (Italië) waar hij ongeveer 5 dagen als dakloze verbleef.”

“Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij op 15-jarige leeftijd een Belgische vrouw had leren kennen die zeer vriendelijk en lief was waardoor hij dacht dat alle Belgen zo vriendelijk waren. Daarnaast stelde hij ook dat hij gehoord had dat België een humaan beleid heeft dat de mensenrechten respecteert. Betreffende een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene dat hij niet menselijk behandeld werd in Italië. Hij stelde in dit verband dat de Italiaanse autoriteiten grof waren tegen hem en luid spraken maar stelde verder ook betreffende de opvang of de behandeling in Italië geen problemen te hebben gekend.”

“De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Verder merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij in Italië te Milaan (IT) als dakloze op straat diende te leven. We wensen hieromtrent op te merken dat betrokkene tevens ook verklaarde onmiddellijk vanuit Italië verder te willen doorreizen naar België. Dit toont dan ook aan dat betrokkene niet wenste te verblijven in Italië en dat daarbij dan ook beschouwd kan worden dat betrokkene geen gebruik wenste te maken van zijn recht op materiële opvangvoorzieningen. Zo verduidelijkte betrokkene verder ook niet of hij in Italië al dan niet de mogelijkheid heeft verkregen om in een opvangcentrum te kunnen verblijven en stelde hij in zijn verklaringen tevens ook tijdens zijn verblijf in Italië geen problemen te hebben gekend betreffende opvang of behandeling. Er worden dan ook geen concrete elementen of zaken van bewijslast aangebracht dat betrokkene in Italië onderworpen is geweest aan levensomstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid. Daarnaast merken we op dat het Italiaanse decreet 142/2015 van 18 augustus 2015 een omzetting vormt van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (‘opvangrichtlijn’). Deze Richtlijn laat toe dat lidstaten onder bepaalde voorwaarden de materiële opvangvoorzieningen intrekken indien een verzoeker om internationale bescherming de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien hun toestemming is vereist, zonder toestemming. We merken op dat het loutere gegeven dat een beslissing tot intrekking van dergelijke materiële opvangvoorzieningen, omdat een asielzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging of toestemming verlaat, niet per definitie een reëel risico vormt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo merken we op dat het feit dat betrokkene verklaarde in Italië op straat te hebben verblijven niet verder geduid wordt door betrokkene en dat betrokkene hieromtrent geen melding maakte van het feit dat hij al dan niet een plaats in een opvangcentrum toegewezen kreeg na zijn asielaanvraag in Italië maar dat hij eventueel zelf de keuze maakte om niet in dit centrum te verblijven. Bovendien verwijzen we ook naar het meest recente rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH, wat tevens ook wordt aangehaald door de advocaat van betrokkene (‘Schweizerische Flüchtlingshilfe’ –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien’, Bern, augustus 2016, verder SFH-rapport genaamd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. Daarin wordt uitdrukkelijk aangegeven dat er een procedure voorzien is voor het herkrijgen van opvang. De betrokkene dient desgevallend een afspraak te maken met de bevoegde prefectuur en uit te leggen waarom de opvangplaats verlaten werd. Het is in dat geval aan de

bevoegde prefectuur om te beslissen of de betrokkene opnieuw wordt toegelaten tot het opvangstelsel(pagina 28). Ons inzien maakt de betrokkene niet aannemelijk dat deze specifieke procedure in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te verkrijgen in Italië. Bovendien vindt de mogelijkheid om de materiële opvang in te trekken steun in artikel 20, lid 1, a van de Richtlijn 2013/33/EU en komt Italië daarmee niet tekort aan de verplichtingen uit deze Richtlijn.”

Inzake de mededeling van zijn rechten als asielzoeker in Italië, waaronder opvang, wordt het volgende overwogen:

“Betrokkene bevestigde tijdens zijn gehoor dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië maar hij ontkende asiel te hebben gevraagd in Italië. Hieromtrent benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek voor betrokkene duidelijk een EURODAC-resultaat type 1 aantoonde waaruit we dienen af te leiden dat betrokkene wel degelijk asiel vroeg in Italië.

In dit verband verklaarde betrokkene tevens ook dat hij door de Italiaanse autoriteiten geïnformeerd werd dat zijn vingerafdrukken niet omwille van een asielaanvraag geregistreerd werden. Desbetreffend benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek aantoonde dat betrokkene, na zijn aankomst te Catania (Italië), inderdaad eerst enkel omwille van illegale binnenkomst geregistreerd werd. Maar het onderzoek toont tevens ook aan dat betrokkene vervolgens, twee dagen later, te Cremona (Italië) asiel vroeg in Italië. Betrokkene maakte tijdens zijn gehoor geen melding van het feit dat zijn vingerafdrukken een tweede keer geregistreerd werden in Italië en volhardde in zijn ontkenning ooit asiel te hebben gevraagd in Italië. Het wordt door betrokkene dan ook niet concreet aangeduid dat hij foutief of onvoldoende geïnformeerd werd door de Italiaanse autoriteiten bij de verscheidene registraties van zijn vingerafdrukken vermits de eerste registratie van betrokkene inderdaad omwille van illegale binnenkomst was en niet omwille van een asielaanvraag. Daarnaast wensen in dit verband ook te verwijzen we naar artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU. Op basis van dit artikel kan er van worden uitgegaan dat Italië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU. Uit het AIDA-rapport over Italië kan betreffende deze informatievoorziening worden afgeleid dat er enkele praktische moeilijkheden zijn hieromtrent maar niet dat er een volledig gebrek is aan informatievoorziening aan asielzoekers in Italië. Zo worden de politionele instanties in Italië bij wet verplicht om via een schriftelijke brochure asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen te informeren over hun rechten, verplichtingen, etc. (p. 85). Hieruit kan dan ook niet worden besloten dat betrokkene in Italië niet voldoende geïnformeerd is of geïnformeerd zal worden en dat hij op basis hiervan een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

2.3.6. Uit verzoekers verklaringen afgelegd op 9 juni 2017 blijkt het volgende:

“Vraag 24 De controle van uw vingerafdrukken in de centrale eenheid van Eurodac leverde een positief resultaat op (zie Eurodacverslag). Hebt u daar een verklaring voor?

Mijn vingerafdrukken werden genomen voor illegale binnenkomst in Italië.

Na confrontatie met vingerafdrukken en asielaanvraag Italië verklaart KV het volgende:

Er werd mij in Italië gezegd dat het geen asielaanvraag was. Ik heb hen onmiddellijk gezegd dat ik naar België wilde komen en ik werd door hen doorgelaten na mijn vingerafdrukken. Ik heb hen ter plaatse nogmaals gevraagd of het om een asielaanvraag ging, maar ze bevestigden mij dat dit niet zo was.”

“Vraag 31 Is er een specifieke reden waarom u precies in België een asielaanvraag wil indienen?

Omdat ik een Belgische vrouw genaamd S. dewelke werkzaam was bij het bedrijf I. had leren kennen die zeer vriendelijk en lief was. Ik dacht dat alle Belgen zo vriendelijke waren. Ik was op dat moment ongeveer 15 jaar oud.

Zijn er nog andere redenen waarom u België koos om asiel aan te vragen?

Ik hoorde dat België een humaan beleid heeft dat de mensenrechten respecteert.”

“Vraag 33 Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (...) zouden rechtvaardigen?

Om welke reden kan of mag Italië uw asielaanvraag niet behandelen?

Ik werd in Italië niet menselijk behandeld.

Hoe bedoelt u? Ze waren grof tegen mij.

Wat bedoelt u met grof? Ze spraken luid tegen mij.

Heeft u tijdens uw verblijf in Italië problemen gekend wat betreft opvang of behandeling?

Neen."

Uit verzoekers verklaringen blijkt bijgevolg niet dat hij zou verklaard hebben dat hij geen opvang kon genieten in Italië of dat hem geen opvangmogelijkheden werden aangeboden, zoals hij nochtans beweert in het verzoekschrift.

2.3.7. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet meer betwist dat hij in Italië een asielaanvraag heeft ingediend. Verzoeker betwist wel dat hem, na het indienen van zijn asielaanvraag, opvang werd aangeboden. Verzoeker meent dat het motief *"We wensen hieromtrent op te merken dat betrokkene tevens ook verklaarde onmiddellijk vanuit Italië verder te willen doorreizen naar België. Dit toont dan ook aan dat betrokkene niet wenste te verblijven in Italië en dat daarbij dan ook beschouwd kan worden dat betrokkene geen gebruik wenste te maken van zijn recht op materiële opvangvoorzieningen. Zo verduidelijkt betrokkene verder ook niet of hij in Italië al dan niet de mogelijkheid heeft verkregen om in een opvangcentrum te kunnen verblijven en stelde hij in zijn verklaringen tevens ook tijdens zijn verblijf in Italië geen problemen te hebben gekend betreffende opvang of behandeling."* niet steunt op zorgvuldig onderzoek.

Er dient in dit verband te worden opgemerkt dat de verwerende partij niet zomaar lichtzinnig aanneemt dat aan verzoeker na zijn asielaanvraag opvang werd aangeboden, maar zich hiervoor steunt op artikel 12,1, a van de Opvangrichtlijn: *"Op basis van dit artikel kan er van worden uitgegaan dat Italië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU. Uit het AIDA-rapport over Italië kan betreffende deze informatievoorziening worden afgeleid dat er enkele praktische moeilijkheden zijn hieromtrent maar niet dat er een volledig gebrek is aan informatievoorziening aan asielzoekers in Italië. Zo worden de politionele instanties in Italië bij wet verplicht om via een schriftelijke brochure asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen te informeren over hun rechten, verplichtingen, etc."*

Bijgevolg kan worden aangenomen dat de verwerende partij op goede gronden heeft beslist dat verzoeker, na het indienen van zijn asielaanvraag in Italië, door de Italiaanse instanties werd geïnformeerd over zijn rechten en plichten, waaronder zijn recht op opvang. De verwerende partij steunt zich hiervoor op artikel 12, 1, a van de Opvangrichtlijn en op het AIDA-rapport, zodat er geen sprake is van een onzorgvuldig onderzoek. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelde dat de omstandigheid dat verzoeker verklaarde onmiddellijk vanuit Italië verder te willen doorreizen naar België, aantoonde dat hij niet wenste te verblijven in Italië en dat daarbij dan ook beschouwd kan worden dat verzoeker geen gebruik wenste te maken van zijn recht op materiële opvangvoorzieningen. De verwerende partij kon dit vaststellen, zeker nu blijkt dat verzoeker impliciet toegeeft dat zijn verklaringen afgelegd op 9 juni 2017 niet volledig waarheidsgetrouw zijn, omdat hij in het middel is teruggekomen op zijn oorspronkelijke bewering dat hij geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië. Evenmin is het kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in de beslissing te oordelen dat het feit dat verzoeker verklaarde in Italië op straat te hebben verbleven, niet verder geduid wordt door verzoeker, en dat verzoeker geen melding maakte van het feit dat hij al dan niet een plaats in een opvangcentrum toegewezen kreeg na zijn asielaanvraag in Italië maar dat hij eventueel zelf de keuze maakte om niet in dit centrum te verblijven.

In de bestreden beslissing wordt de procedure vermeld tot het opnieuw verkrijgen van opvang: *"Daarnaast merken we op dat het Italiaanse decreet 142/2015 van 18 augustus 2015 een omzetting vormt van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming ('opvangrichtlijn'). Deze Richtlijn laat toe dat lidstaten onder bepaalde voorwaarden de materiële opvangvoorzieningen intrekken indien een verzoeker om internationale bescherming de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien hun toestemming is vereist, zonder toestemming. We merken op dat het loutere gegeven dat een beslissing tot intrekking van dergelijke materiële opvangvoorzieningen, omdat een asielzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging of toestemming verlaat, niet per definitie een reëel risico vormt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo merken we op dat het feit dat betrokkene verklaarde in Italië op straat te hebben verblijven niet verder geduid wordt door betrokkene en dat betrokkene hieromtrent geen melding maakte van het feit dat hij al dan niet een plaats in een opvangcentrum toegewezen kreeg na zijn asielaanvraag in Italië maar dat hij eventueel zelf de keuze maakte om niet in dit centrum te verblijven. Bovendien verwijzen we ook naar*

het meest recente rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH, wat tevens ook wordt aangehaald door de advocaat van betrokkene ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" – Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, verder SFHrapport genaamd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. Daarin wordt uitdrukkelijk aangegeven dat er een procedure voorzien is voor het herkrijgen van opvang. De betrokkene dient desgevallend een afspraak te maken met de bevoegde prefectuur en uit te leggen waarom de opvangplaats verlaten werd. Het is in dat geval aan de bevoegde prefectuur om te beslissen of de betrokkene opnieuw wordt toegelaten tot het opvangstelsel(pagina 28). Ons inzien maakt de betrokkene niet aannemelijk dat deze specifieke procedure in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te verkrijgen in Italië. Bovendien vindt de mogelijkheid om de materiële opvang in te trekken steun in artikel 20, lid 1, a van de Richtlijn 2013/33/EU en komt Italië daarmee niet tekort aan de verplichtingen uit deze Richtlijn."

Inzake de vraag of er in Italië ten opzichte van verzoeker een beslissing werd genomen tot intrekking van de opvangmogelijkheden, stelt verzoeker in het middel dat dit niet het geval was, net zoals er hem geen opvangplaats werd aangeboden. Zoals hierboven reeds gesteld heeft de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat aan verzoeker wel een opvangplaats aangeboden geweest zal zijn, maar dat hij daarvan uit eigen vrije wil geen gebruik van heeft willen maken. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker ook niet aannemelijk maakt dat het vaststaat dat ten opzichte van hem geen beslissing tot intrekking van de opvangmogelijkheden werd genomen. Gezien hij na enkele dagen Italië verlaten heeft, kan niet uitgesloten worden dat verzoeker nog niet op de hoogte was van zulke eventuele beslissing.

Tegen de uiteenzetting over de procedure voor het opnieuw verkrijgen van opvang in Italië, brengt verzoeker in het middel aan dat de beslissing om hem opvang toe te kennen niet mag afhangen van de discretionaire beslissing van een prefectura.

Er dient op gewezen te worden dat het gegeven dat een beslissing tot intrekking van de materiële opvangvoorzieningen wordt genomen indien een asielzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging dan wel toestemming verlaat, niet per definitie inhoudt dat een reëel risico blijkt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Bovendien vindt de mogelijkheid om de materiële opvang in te trekken steun in artikel 20, lid 1, a van de Opvangrichtlijn en komt de lidstaat daarmee niet tekort aan de verplichtingen uit die Richtlijn. Uit de beschrijving in de bestreden beslissing van de procedure tot het herkrijgen van opvang, zoals ook vermeld in het SFH-rapport (p. 28) dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat bij deze procedure rekening wordt gehouden met situaties van bijzondere kwetsbaarheid die een opvang noodzaken. Verzoeker maakt met zijn kritiek op de discretionaire bevoegdheid van de prefectura in deze procedure niet aannemelijk dat deze procedure in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te bekomen en dat in geval van prangende redenen in het licht van artikel 3 van het EVRM niet opnieuw opvang kan worden verkregen. Verder kan nog worden opgemerkt dat de Opvangrichtlijn toelaat dat de opvang van een asielzoeker wordt ingetrokken in onder meer de situatie dat de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats wordt verlaten zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien toestemming vereist is, zonder toestemming. Dit dient evenwel op gemotiveerde wijze te gebeuren en wanneer de verzoeker wordt opgespoord of zich vrijwillig bij de betrokken instantie meldt, dient een met redenen omklede, op de redenen voor de verdwijning gebaseerde beslissing te worden genomen inzake het opnieuw verstrekken van sommige of alle ingetrokken materiële opvangvoorzieningen. Het enkele gegeven dat een beslissing tot intrekking van de materiële opvangvoorzieningen wordt genomen indien een asielzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging dan wel toestemming verlaat, houdt nog niet per definitie in dat een reëel risico blijkt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Met zijn kritiek toont verzoeker niet op concrete wijze aan dat deze procedure hem geen reële mogelijkheid zou bieden om opnieuw opvang te verkrijgen bij een overdracht aan Italië als Dublin-terugkeerder en dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET